

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Пловдив, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20225330206558 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на Р. И. А. против Наказателно постановление
№ 22-0438-000488/19.09.2022г., издадено от *** към ОДМВР- Пловдив, РУ
03 Пловдив, с което на Р. И. А., ЕГН ***** е наложена глоба в размер
на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за
нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

С жалбата, с допълнителни мотиви и в съдебно заседание се навеждат
конкретни съображения за незаконосъобразност на НП и се моли за неговата
отмяна. Претендират се разноси.

Въззиваемата страна взема становище за неоснователност на жалбата.
Моли за потвърждаване на НП. В условията на евентуалност прави
възражение за прекомерност на заплатения от жалбоподателя адвокатски
хonorar.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди

доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговата отмяна по следните съображения:

В АУАН и НП е посочено, че се издават за това, че на 02.09.2022г. около 08,00ч., в гр. Пловдив, ул. Ибър до номер 31 посока запад-изток, жалбоподателят е управлявал л.а. Хюндай Санта Фе с рег.№ ****, чужда собственост, като отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Drager Alcotest 7510 с фабричен номер ARNA-0179, издаден талон за изследване № 19385 (техническа грешка, точният номер на талона е 119385), с което е извършил: отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не изпълнява предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол в кръвта.

По делото безспорно се установява, че лицето е отказало да бъде тествано с техническо средство. В тази насока съдът прие за установен този факт въз основа на издадения по преписката АУАН № 673877, който съгласно чл. 189, ал.2 ЗДВП има презумптивна доказателствена сила до доказване на обратното. Посоченият факт освен това не се оспорва от жалбоподателя нито в жалбата, нито чрез процесуалния си представител, който изрично заявява, че действително жалбоподателят първоначално е отказал да се тества с техническо средство, като това се потвърждава и от показанията на св. Д..

Впоследствие, непосредствено след отказа обаче, лицето е било заведено в болница УМБАЛ „Св. Г.“, **където е дал кръвна проба** за съответните изследвания. В тази насока са както показанията на св. Д., така и приложените по делото писмени документи – справка от УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД изх. № 4719/25.11.2022г. ведно с приложените към нея

- Лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 02.09.22г. (датата на процесното деяние), видно от който жалбоподателят е дал кръв за алкохол в 10,15ч. по талон номер 119385;
- Триажен лист;
- Протокол за медицинско изследване от 02.09.2022г., съгласно който е взета кръв за биологично и медицинско изследване

- Талон за изследване № 119385, връчен на жалбоподателя в 09,40ч. на 02.09.2022г.
- Амбулаторен дневник, удостоверяващ присъствието на А. в лечебното заведение от 10,09 до 10,39ч.

При така изложеното от фактическа страна, съдът намери от правна страна следното:

От текста на сочената като нарушена норма на чл. 174, ал.3 ЗДвП следва, че изпълнителното деяние на това нарушение може да се осъществи в няколко алтернативни форми. Реализирането на която и да било от тях, съгласно употребената специфична законодателна техника, е само по себе си противоправно и е основание за издаване на АУАН още на място и прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП. Същевременно е напълно възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени няколко от формите на изпълнителното деяние, като те биват:

- отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол;
- отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози;
- неизпълнение на предписание за изследване с доказателствен анализатор;
- неизпълнение на предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта;
- неизпълнение на предписание за даване на биологични проби за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Така Решение № 1935 от 29.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1812 / 2020 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1870 от 23.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 2130 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1705 от 12.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1520 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 871 от 20.04.2018 г. по к. адм. н. д. № 383 / 2018 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2228 от 23.11.2016 г. по н. д. № 1755 / 2016 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2408 от 19.12.2016 г. по н. д. № 2462 / 2016 г. на XIX състав на

Административен съд - Пловдив, Решение № 2251 от 15.12.2017 г. по к. адм. н. д. № 2580 / 2017 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

В процесния случай, надлежно е повдигнато административно обвинение и е доказано извършването на втората от алтернативно посочените форми-отказ на лицето да се тества с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техните аналози.

На следващо място, от текста на нормата на чл. 174, ал.3 ЗДвП е видно, че за да е съставомерен отказът и за да бъде лицето годин субект на нарушението, същото следва да притежава качеството водач МПС.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в т. 25 от §6 на ДР на ЗДвП: "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

В процесния случай, приложимата хипотеза е именно управлението на МПС, като същата се явява установена от фактическа страна.

От изложеното е видно, че са били налице условията за издаване на АУАН за извършено нарушение по чл. 174, ал.3 ЗДвП.

Посоченото, обаче не означава, че във всеки случай на издаден АУАН за отказ да се тества с техническо средство, деецът следва да понесе отговорност по чл. 174, ал.3 ЗДвП.

Това е така, доколкото в чл. 3а от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. е предвидено основание за отпадане противоправността на отказа на водача да се тества с техническо средство, базирано на последващо издаването на АУАН поведение на нарушителя, а именно – ако след обективирания в АУАН отказ за извършване на проверка с техническо средство, лицето доброволно даде кръвна проба за изследване на наличие на алкохол в организма му. Това е така, доколкото в този случай целта на закона би била постигната, наличието или отсъствието на алкохол в кръвта и съответната му концентрация би било установено и обществената опасност на извършения отказ да се тества с техническо средство - отпаднала.

Затова, за да е правомерно поведението на водача, е напълно достатъчно той да се подложи на установяване наличието на наркотични вещества в организма му дори и само с един от способите, посочени в чл. 3а от Наредбата. Именно заради това, последващото подлагане на медицинско

изследване на кръвта води до отпадане на противоправността на отказа на лицето да се тества с техническо средство, като деецът може да бъде наказан по реда на чл. 174, ал. 3 ЗДвП само ако наличието или отсъствието на алкохол в организма му не е установена по нито един от алтернативно предвидените в чл. 3а от Наредбата способности по негова вина.

В този изричен смисъл е и най-актуалната практика на Административен съд Пловдив - Решение № 1918 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 1961 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2306 от 14.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 2113 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд Пловдив, Решение № 1089 от 16.05.2019 г. по к. адм. н. д. № 632 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 783 от 08.04.2019 г. по к. адм. н. д. № 359 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1993 от 17.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2692 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1988 от 17.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2236 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд, Решение № 1906 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2038 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд, Решение № 1579 от 19.07.2019 г. по к. адм. н. д. № 1361 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1450 от 27.06.2019 г. по к. адм. н. д. № 1248 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1329 от 18.06.2019 г. по к. адм. н. д. № 1018 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд.

Налага се извод, че е употребена специфична законодателна конструкция, по силата на която е проведено разграничение между противоправност и наказуемост на поведението по чл. 174, ал.3 ЗДвП. Противоправно и респективно основание за издаване на АУАН още на място и прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП е реализирането на която и да било от алтернативните форми на изпълнителното деяние.

Наказуемостта на деянието по чл. 174, ал.3 ЗДвП, обаче обхваща сложен фактически състав, който включва кумулативното наличие на два акта:

- първоначален отказ на лицето да се тества с техническо средство, който следва да се отрази по надлежния ред в АУАН;
- липса на установяване на концентрацията на алкохол или наркотични

вещества в кръвта по нито един от алтернативно предвидените в чл. 3а от Наредбата способности.

Вторият акт представлява поведение, което следва във времево отношение издаването на АУАН и затова няма как да намери отражение в него. Това обаче не отнема качеството му на задължителен елемент от фактическия състав за настъпване наказуемостта на деянието по чл. 174, ал.3 ЗДвП и следва да се съобразява от административнонаказващия орган при издаването на наказателно постановление. Причина за издаването на незаконосъобразния акт се явява недостатъчната доказателствена обезпеченост и несъбирането на доказателства от наказващия орган, които са били събрани в настоящото производство.

За пълнота следва да се посочи, че с последвалото даване на кръв от страна на жалбоподателя би могло да бъде иницирано наказателно производство, за евентуално извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, в случай че се установи концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 промила, поради което и обществените отношения, които са обект на закрила с нормата на чл. 174, ал. 3 от НПК - обществените отношения, свързани с нормалното провеждане на действията на органите на реда по установяване на нарушения, респективно престъпления, при управление на МПС, не са били накърнени в настоящия случай и лицето е било тествано от съответните органи, които ще могат да предприемат действия за ангажирането на наказателната отговорност на жалбоподателя в случай на предпоставките за това (респективно по ангажиране на административнонаказателната му отговорност при наличие на концентрация на алкохол над 0,5 промила, но в отделно производство, различно от производството по отказа на лицето да се тества).

Въз основа на гореизложеното, процесното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, разноски се дължат от въззиваемата страна на жалбоподателя. По делото е направено искане за присъждане за разноски и е представен договор за правна защита и съдействие за процесуално представителство и защита на жалбоподателя от адвокат, видно от който е било уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 1050 лв. Съдът

обсъди възражението за прекомерност на въззиваемата страна, като счете, че същото се явява основателно, като съобрази фактическата и правна сложност на делото и обстоятелството, че същото е приключило в едно съдебно заседание с разпит само на един свидетел, без да са били назначавани експертизи или да са били разпитвани повече свидетели. Поради това и възнаграждението следва да се редуцира до минимално предвидения към момента на сключването на договора размер съгласно Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а именно – до размер от 500 лв.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая юридическото лице, в структурата на което е административният орган, се явява ОДМВР-Пловдив, поради което и разноските следва да се възложат именно върху нея.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

О Т М Е Н Я Наказателно постановление № 22-0438-000488/19.09.2022г., издадено от *** към ОДМВР- Пловдив, РУ 03 Пловдив, с което на Р. И. А., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР-ПЛОВДИВ да заплати на Р. И. А., ЕГН *****, сума в размер на **500 лв.**, представляваща сторени разноски в производството пред РС-Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____